ĢENERĀLADVOKĀTA ĪVA BOTA [*YVES BOT*] SECINĀJUMI,
sniegti 2011. gada 21. jūlijā [1] [i]

Lieta C-405/10

Staatsanwaltschaft Karlsruhe
pret
QB

(*Amtsgericht Bruchsal* (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Vides aizsardzība – Regula (EK) Nr. 1013/2006 – Bīstamo un citu atkritumu sūtījumu kontrole – Aizliegums eksportēt katalizatorus uz Libānu

1. Šī lieta attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 14. jūnija Regulu (EK) Nr. 1013/2006 par atkritumu sūtījumiem [2], kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2009. gada 15. aprīļa Regulu (EK) Nr. 308/2009 [3].

2. Ar Regulu Nr. 1013/2006 tiek ieviestas bīstamo atkritumu un citu atkritumu sūtījumu starp dalībvalstīm, kā arī starp šīm pēdējām un trešajām valstīm uzraudzības un kontroles procedūras.

3. Konkrēti Regulas Nr. 1013/2006 37. pantā ir paredzēta konsultācijas ar trešajām valstīm procedūra, lai noskaidrotu to nodomus attiecībā uz atsevišķu atkritumu apstrādi. Tā dalībvalstīm ir iespēja izvēlēties, vai piemērot aizliegumu eksportēt šos atkritumus uz to teritoriju, paredzēt iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru vai arī neparedzēt kontroles procedūru.

4. Ņemot vērā minēto valstu sniegtās atbildes, Eiropas Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 1418/2007 [4] un ieviesa atkritumu klasifikāciju atbilstoši šīm atbildēm. Papildus trim iespējām, ko Komisija piedāvāja Regulā Nr. 1013/2006, šajā pēdējā tika pievienota ceturtā klasifikācijas iespēja, proti, ieviest šo atkritumu sūtījumiem citas kontroles procedūras, kas tiks ievērotas saskaņā ar spēkā esošiem valsts tiesību aktiem galamērķa valstī.

5. Tā attiecībā uz Libānu atkritumus, kas pieder klasifikācijas grupai B1120, Komisija ierindoja Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) un d) ailē, kuras atbilst, respektīvi, aizliegumam eksportēt uz Libānu un tam, ka galamērķa valstī ievēros citas kontroles procedūras.

6. Šī dubultā klasifikācija ir izskatāmās lietas priekšmets. *Amtsgericht Bruchsal* [Bruhzāles pirmās instances tiesai] (Vācija) ir šaubas par to, kā šī klasifikācija ir interpretējama. Tai nav skaidrs, vai minētā klasifikācija faktiski nozīmē to, ka grupas B1120 atkritumu eksports uz Libānu ir gluži vienkārši aizliegts vai tomēr ir paredzēta iespēja šos atkritumus eksportēt.

1 Oriģinālvaloda – franču.

2 OV L 190, 1. lpp.

3 OV L 97, 8. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 1013/2006".

4 Komisijas 2007. gada 29. novembra Regula (EK) Nr. 1418/2007 par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1013/2006 III vai IIIA pielikumā uzskaitītu dažu atkritumu eksportu reģenerācijai uz valstīm, uz kurām neattiecas ESAO Lēmums par atkritumu pārrobežu pārvietošanas kontroli (OV L 316, 6. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2008. gada 29. jūlija Regulu (EK) Nr. 740/2008 (OV L 201, 36. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 1418/2007").

7. Šajos secinājumos es izskaidrošu iemeslus, kāpēc es uzskatu, ka Regulas Nr. 1013/2006 37. pants, skatīts kopā ar Regulas Nr. 1418/2007 pielikumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka grupas B1120 atkritumu eksports uz Libānu ir aizliegts.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – Bāzeles konvencija

8. Konvencija par kontroli pār kaitīgo atkritumu robežšķērsojošo transportēšanu un to aizvākšanu [par bīstamo atkritumu starptautisko pārvadājumu un to apglabāšanas kontroli] tika parakstīta 1989. gada 22. martā Bāzelē un Eiropas Ekonomikas kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 1993. gada 1. februāra Lēmumu 93/98/EEK[5].

9. Bāzeles konvencijas mērķis ir starptautiskā līmenī kontrolēt bīstamo atkritumu apsaimniekošanu cilvēku veselībai un apkārtējai videi drošā veidā. Tās mērķis it īpaši ir samazināt bīstamo un citu atkritumu starptautisko pārvadājumu apjomu.

10. Tā šīs konvencijas preambulas pirmajā, no sestā līdz astotajam un desmitajā apsvērumā ir noteikts:

"Ievērojot risku nodarīt kaitējumus cilvēka veselībai un apkārtējai videi ar kaitīgiem [bīstamajiem] un citādiem atkritumiem un to robežas šķērsojošo transportēšanu [starptautiskajiem pārvadājumiem],

[..]

pilnīgi atzīstot, ka katrai valstij ir suverēnas tiesības aizliegt citas valsts bīstamo un citu atkritumu ievešanu vai aizvākšanu [apglabāšanu] savā teritorijā,

atzīstot tāpat arī augošo tieksmi aizliegt bīstamo atkritumu robežšķērsojošo transportēšanu [starptautiskos pārvadājumus] un aizvākšanu [apglabāšanu] citās valstīs, it īpaši jaunattīstības valstīs,

esot pārliecinātas, ka tādā mērā, kādā tas atbilst to ekoloģiski pamatotai un efektīvai izmantošanai, bīstamie un citi atkritumi jāaizvāc [jāapglabā] tajā valstī, kurā tie radīti,

[..]

uzskatot, ka kontroles pastiprināšana pār bīstamo un citu atkritumu robežšķērsojošo transportēšanu [starptautiskajiem pārvadājumiem] stimulēs to ekoloģiski pamatotu izmantošanu un samazinās šāda robežšķērsojoša transporta [šādu starptautisko pārvadājumu] apjomu".

11. Minētajā konvencijā ir paredzēta arī atkritumu klasifikācija pēc to bīstamības. Saskaņā ar Bāzeles konvencijas 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu atkritumi, kas ietverti sarakstā tās I pielikumā, tiek uzskatīti par bīstamiem atkritumiem, tāpat kā tie, kas nav ietverti šajā sarakstā, taču ir noteikti vai tiek uzskatīti par kaitīgiem atbilstoši iekšējai likumdošanai eksporta, importa vai tranzīta valstī.

12. Šīs konvencijas I pielikuma a) punktā turklāt ir norādīts, ka minētās konvencijas IX pielikumā uzskaitītie atkritumi netiek uzskatīti par bīstamiem tās 1. panta a) punkta nozīmē.

13. Starp sarakstā Bāzeles konvencijas IX pielikumā ietvertajiem atkritumiem ar kodu B1120 ir ierindoti lietoti katalizatori.

5 OV L 39, 1. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā, 11/18. sēj., 304.–324. lpp.; turpmāk tekstā – "Bāzeles konvencija".

B – Savienības tiesības

1) Regula Nr. 1013/2006

14. Atbilstoši tās preambulas 1. apsvērumam Regulas Nr. 1013/2006 galvenais un dominējošais mērķis un sastāvdaļa ir vides aizsardzība.

15. Šajā nolūkā ar šo regulu nosaka procedūras un kontroles režīmus atkritumu sūtīšanas jomā atkarībā no sūtījuma izcelsmes, galamērķa un maršruta, kā arī no sūtīto atkritumu veida[6]. Ieviestā režīma mērķis ir arī īstenot saistības, kas izriet no Bāzeles konvencijas[7], un iekļaut Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) Padomes Lēmuma C(2001) 107, galīgā redakcija, ar ko pārskata Lēmumu C(92) 39, galīgā redakcija, par reģenerācijai paredzēto atkritumu pārrobežu pārvietošanas [starptautisko pārvadājumu] kontroli, saturu[8].

16. Konkrētāk runājot, Regula Nr. 1013/2006 ir piemērojama attiecībā uz atkritumu starptautiskajiem pārvadājumiem starp Eiropas Savienības dalībvalstīm, starp Savienību un Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA) dalībvalstīm, starp Savienību un ESAO dalībvalstīm, kā arī starp Savienību un trešajām valstīm, kas ir Bāzeles konvencijas dalībvalstis. Katram no šiem sūtījumu veidiem tajā ir paredzēta īpaša uzraudzības un kontroles procedūra.

17. Ar šo regulu turklāt ir izveidoti trīs atkritumu saraksti atkarībā no to bīstamības un līdz ar to kontroles procedūras, kas attiecībā uz tiem jāievēro. Tā minētās regulas III pielikumā ir izveidots atkritumu zaļais saraksts. Attiecībā uz šiem atkritumiem principā ir jāievēro tikai vispārīgas informācijas prasības. Atkritumi, attiecībā uz kuriem jāievēro iepriekšējas rakstiskas paziņošanas un piekrišanas procedūra, ir ietverti Regulas Nr. 1013/2006 IV pielikumā, sauktā par atkritumu dzelteno sarakstu. Visbeidzot, atkritumi, kas ietverti šīs regulas V pielikumā, ir atkritumi, uz kuriem attiecas eksporta aizliegums.

18. Minētās regulas 18. pantā ir paredzēts, ka tad, kad notiek atkritumu sūtījums Savienības iekšienē vai tranzītā caur trešajām valstīm, atkritumiem no zaļā saraksta ir jāpievieno vairāki dokumenti, kuros norādīts personas, kura organizē sūtījumu, vārds, sūtīto atkritumu faktiskais daudzums un reģenerācijas iekārtas koordinātas, kā arī sūtījuma līgums starp personu, kura organizē šo sūtījumu, un saņēmēju.

19. Regulas Nr. 1013/2006 35. pantā savukārt ir paredzēta īpaša procedūra, veicot eksportu uz EBTA valstīm, kas ir Bāzeles konvencijas dalībvalstis. Atbilstoši šai procedūrai, sūtot atkritumus, uz kuriem attiecas šī tiesību norma, ir jāievēro iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūra starp nosūtīšanas valsts un galamērķa valsts kompetentajām iestādēm.

20. Saistībā ar eksportu uz valstīm, kurās nepiemēro ESAO lēmumu un pie kurām pieder Libānas Republika, Regulas Nr. 1013/2006 36. panta 1. punkta a) un f) apakšpunktā ir paredzēts, respektīvi, ka ir aizliegts šīs regulas V pielikumā ietverto bīstamo atkritumu eksports no Kopienas reģenerācijas nolūkā šajās valstīs, kā arī atkritumu, kurus galamērķa valsts ir aizliegusi importēt, eksports.

21. Atkritumiem, kas uzskaitīti, konkrēti, šīs regulas III pielikumā, kurā ir pārņemts Bāzeles konvencijas IX pielikumā izveidotais saraksts un kurā ir ietverti lietoti katalizatori, tiek piemērota īpaša eksporta procedūra uz valstīm, kurās nepiemēro ESAO lēmumu, ja to eksports vēl nav ticis aizliegts atbilstoši Regulas Nr. 1013/2006 36. pantam.

6 Skat. minētās regulas 1. panta 1. punktu.

7 Skat. Regulas Nr. 1013/2006 preambulas 3. apsvērumu.

8 Turpmāk tekstā – "ESAO lēmums".

22. Šīs regulas 37. panta 1. punktā ir paredzēts, pirmkārt, ka Komisija 20 dienu laikā pēc minētās regulas spēkā stāšanās nosūta rakstisku pieprasījumu katrai valstij, kurā nepiemēro ESAO lēmumu, lai, pirmkārt, saņemtu rakstisku apstiprinājumu, ka atkritumi var tikt eksportēti no Kopienas, lai tos reģenerētu attiecīgajā valstī, un, otrkārt, saņemtu norādi par to, kura kontroles procedūra, iespējams, būtu piemērojama galamērķa valstī.

23. Savienības likumdevējs norāda, ka katra valsts, kurā nepiemēro ESAO lēmumu, varēs izvēlēties starp šādām trim iespējām:

– eksportu aizliegt;

– veikt iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kā aprakstīts Regulas Nr. 1013/2006 35. pantā, vai

– neveikt nekādu kontroli galamērķa valstī [9].

24. Komisijai pēc tam ir jāpieņem regula, kurā ir jāiekļauj visas šādi iegūtās atbildes [10]. Ja valsts nav sniegusi Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 1. punktā minēto apstiprinājumu vai ar valsti jebkāda iemesla dēļ nav bijis saziņas, pieņem, ka atkritumus var eksportēt ar nosacījumu, ka tiek veikta iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūra, kā aprakstīts šīs regulas 35. pantā [11].

2) Regula Nr. 1418/2007

25. Ņemot vērā valstu, kurās nepiemēro ESAO lēmumu, sniegtās atbildes, Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 1. punktu pieņēma Regulu Nr. 1418/2007. Kā jau tika minēts, šīs pēdējās mērķis ir ieviest kontroles procedūras attiecībā uz to reģenerācijai paredzēto atkritumu eksportu uz šīm valstīm, kuru eksports nav aizliegts atbilstoši Regulas Nr. 1013/2006 36. pantam [12].

26. Tā kā dažas no minētajām valstīm savās atbildēs paziņoja, ka tās plāno ievērot kontroles procedūras saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem, kuras atšķiras no Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 1. punktā minētajām procedūrām [13], Komisija šajā tiesību normā jau uzskaitītajām pievienoja vienu papildu iespēju.

27. Tā Regulas Nr. 1418/2007 pielikumā ir paredzēts, ka valstis, kurās nepiemēro ESAO lēmumu, attiecībā uz atkritumiem, kas minēti Regulas (EK) Nr. 1013/2006 III un IIIA pielikumā, var izvēlēties starp:

– aizliegumu;

– iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kā aprakstīts Regulas Nr. 1013/2006 35. pantā;

– nekādas kontroles neveikšanu galamērķa valstī, vai

– citu kontroles procedūru ievērošanu galamērķa valstī saskaņā ar spēkā esošiem valsts tiesību aktiem.

9 Skat. šīs regulas 37. panta 1. punkta otrās daļas a)–c) apakšpunktu.

10 Skat. šīs regulas 37. panta 2. punkta pirmo daļu.

11 Skat. minētās regulas 37. panta 2. punkta otro daļu.

12 Skat. Regulas Nr. 1418/2007 1. pantu, kā arī tās preambulas 1.–3. apsvērumu.

13 Skat. Regulas Nr. 1418/2007 preambulas 6. apsvērumu.

28. Turklāt Regulas Nr. 1418/2007 1.a pantā ir norādīts, ka, ja valsts, atbildot uz Komisijas rakstisko pieprasījumu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1013/2006 37. panta 1. punkta pirmo daļu, norāda, ka tā atsevišķu atkritumu veidu sūtījumus neaizliegs un arī nepiemēros tiem iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kas aprakstīta minētās regulas 35. pantā, šādiem sūtījumiem *mutatis mutandis* piemēro minētās regulas 18. pantu.

C – Valsts tiesības

29. Krimināl kodeksa (*Strafgesetzbuch*) 326. panta 2. punktā ir paredzēts personas, kuras sūta atkritumus šīs tiesību normas 1. punkta nozīmē[14] pretēji aizliegumam vai bez vajadzīgās atļaujas šī likuma teritoriālajā piemērošanas jomā, ārpus tās vai cauri tai, sodīt ar brīvības atņemšanu līdz pieciem gadiem vai naudas sodu.

30. Saskaņā ar šī kodeksa 326. panta 5. punkta 1. apakšpunktu, ja noziedzīgā nodarījuma izdarītājs ir pieļāvis neuzmanību, viņam var piespriest brīvības atņemšanas sodu līdz trim gadiem vai naudas sodu.

31. Turklāt Noteikumu par naudas sodiem atkritumu pārvadājumu jomā (*Abfallverbringungsbußgeldverordnung*) to 2009. gada 18. novembra redakcijā 2. pantā ir paredzēts, ka persona, kura ar nodomu vai aiz neuzmanības pārkāpj Regulu Nr. 1418/2007, eksportējot atkritumus, kuru eksports ir aizliegts atbilstoši šīs regulas pielikumam, izdara administratīvu pārkāpumu.

II – Pamata lieta

32. QB, Vācijas pilsone, ir *ALU-KAT GmbH*, kuras juridiskā adrese ir Bruhzālē (Vācija), vadītāja. Šī sabiedrība nodarbojas īpaši ar metāla atkritumu, tādu kā automašīnu katalizatoru, reģenerāciju un apglabāšanu.

33. QB aptuveni 2009. gada 25. maijā uz Roterdamu (Nīderlande) nosūtīja 3794 lietotus automašīnu katalizatorus. Šos katalizatorus pēc tam bija paredzēts nosūtīt kā atkritumus konteineros *AWADA Company for General Trading*, kas atrodas Libānā, lai tos reģenerētu vai apglabātu. Minētos katalizatorus aizturēja Nīderlandes muita.

34. Iesniedzējtiesa precizē, ka QB zināja, ka katalizatori ir ierindoti Bāzeles konvencijas IX pielikumā ar kodu B1120 un ka tie ir minēti Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) ailē, un tādējādi to sūtīšana uz Libānu ir aizliegta.

35. *Staatsanwaltschaft Karlsruhe* (Karlsrūes prokuratūra) apsūdz QB par Krimināl kodeksa 326. panta 2. punkta un Noteikumu par naudas sodiem atkritumu pārvadājumu jomā 2. panta 1. punkta pārkāpšanu, nosūtot automašīnu katalizatorus uz Roterdamu, lai tos eksportētu uz Libānu.

36. Iesniedzējtiesa norāda, ka grupai B1120 piederošie atkritumi, protams, ir minēti Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) ailē, bet tie parādās arī tā d) ailē, kurā ir paredzēts, ka tiks ievērotas citas kontroles procedūras saskaņā ar spēkā esošiem valsts tiesību aktiem galamērķa valstī.

14 Runa ir, piemēram, par atkritumiem, kas satur vai var radīt indes vai uz cilvēkiem vai dzīvniekiem pārnēsājamu bīstamu slimību ierosinātājus, vai arī, kas, ņemot vērā to veidu, saturu vai daudzumu, ir piemēroti, lai ilgstoši piesārņotu vai kā citādi nelabvēlīgi izmainītu ūdenstilpi, gaisu vai augsni, vai apdraudētu dzīvnieku vai augu eksistenci (skat. Krimināl kodeksa 326. panta 1. punkta 1. apakšpunktu un 4. apakšpunkta a) un b) punktu).

37. Tadējādi *Amtsgericht Bruchsal*, kurai ir šaubas par to, kā ir interpretējams Regulas Nr. 1013/2006 37. pants, skatīts kopā ar Regulas Nr. 1418/2007 pielikumu, nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [..] Regulas Nr. 1013/2006 [..] 37. panta noteikumi, skatīti kopā ar [..] Regulu Nr. 1418/2007 [..], ir jāinterpretē tādējādi, ka pastāv aizliegums sūtīt Bāzeles konvencijas [..] IX pielikuma grupas B1120 atkritumus uz Libānu?"

III – Mana analīze

38. Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Regulas Nr. 1013/2006 37. pants, skatīts kopā ar Regulas Nr. 1418/2007 pielikumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka kategorijā B1120 klasificētajiem atkritumiem ir jāpiemēro aizliegums eksportēt uz Libānu.

39. Iemesls problēmai, ar ko ir saskārusies iesniedzējtiesa, ir tas, ka Regulas Nr. 1418/2007 pielikumā grupai B1120 piederošie katalizatori ir klasificēti gan šī pielikuma a) ailē, gan d) ailē.

40. Klasifikācija šī pielikuma a) ailē nozīmē to, ka tajā minētajiem atkritumiem piemēro eksporta aizliegumu, kamēr klasifikācija šī paša pielikuma d) ailē nozīmē, ka, nosūtot atkritumus, tiks ievērota īpaša kontroles procedūra saskaņā ar valsts tiesību aktiem galamērķa valstī.

41. Šī problēma ir svarīga QB, jo, ja grupas B1120 atkritumu eksports uz Libānu nav aizliegts, nav saskaņā ar Vācijas krimināltiesībām sodāmo pārkāpumu veidojošo sastāva pazīmju.

42. Turpmākajā analīzē es izskaidrošu iemeslus, kāpēc es uzskatu, ka grupai B1120 piederošajiem atkritumiem ir jāpiemēro aizliegums eksportēt uz Libānu.

43. Šo atkritumu dubultā klasifikācija Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) un d) ailē, kura šķiet nedaudz pretrunīga, ir izskaidrojama ar faktu, ka tad, kad Komisija lūdza valstis, kurās nepiemēro ESAO lēmumu, noteikt, kādi ir to nodomi attiecībā uz atkritumu klasifikāciju, dažas no šīm valstīm paziņoja, ka tās plāno ievērot kontroles procedūras saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem, kas atšķiras no Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 1. punktā minētajām procedūrām [15].

44. Jāatgādina, ka saskaņā ar šo tiesību normu minētajām valstīm attiecībā uz atkritumu sūtīšanu ir iespēja izvēlēties pamatā starp trim iespējamiem variantiem, proti, sūtīšanu gluži vienkārši aizliegt, veikt iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru vai neveikt nekādu kontroli.

45. Kas attiecas uz Libānu, no Komisijas iesniegtajiem apsvērumiem izriet, ka Libānas Vides ministrijas 2007. gada 23. jūnija vēstulē, kurā ir sniegtas atbildes uz anketas jautājumiem, attiecībā uz grupas B1120 atkritumiem ir atzīmēta anketas 1. aile, kas atbilst Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) ailei, proti, eksporta aizliegumam [16].

46. Turklāt Libānas Vides ministrija šajā vēstulē precizēja, ka Libānas kompetento iestāžu sniegtajam sarakstam ir tikai skaidrojošs raksturs, jo atkritumu klasifikācija Libānā var atšķirties no tās, ko ir izveidojusi Komisija [17].

15 Skat. Regulas Nr. 1418/2007 preambulas 6. apsvērumu.

16 Skat. Komisijas apsvērumu 4. un 5. punktu. Skat. arī Libānas Vides ministrijas vēstuli interneta vietnē: http://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2007/july/tradoc_135243.pdf.

17 Skat. Komisijas apsvērumu 6. punktu. Skat. arī 16. zemsvītras piezīmē minēto vēstuli, kurā ir teikts:
"[..] due to the fact that [..] Questionnaire [relating to Regulation (EC) N. 1013/2006] adopted a codification for waste that differs from adopted Lebanese National codification, the information contained in this questionnaire is provided for reference only. [The Ministry of Environment] does not assume any responsibility whatsoever in connection with or resulting from any error or omission in connection with or resulting from the gathering of data, findings and interpretation or use thereof by the European Commission or any third party."

47. Tieši šī vēstule bija iemesls Komisijas lēmumam iekļaut grupas B1120 atkritumus attiecībā uz Libānu arī Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma d) ailē [18].

48. Tomēr, vai šī iekļaušana nozīmē to, ka šos atkritumus var no Savienības eksportēt uz Libānu?

49. Komisija uzskata, ka, ja minētie atkritumi ir minēti Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) ailē, to eksports uz Libānu ir jāaizliedz un fakts, ka tie ir minēti šī paša pielikuma d) ailē, šo atzinumu neietekmē.

50. Turpmāk izklāstīto apsvērumu dēļ es piekrītu šai nostājai.

51. Kā jau tika minēts, Regulas Nr. 1013/2006 galvenais mērķis ir vides aizsardzība. Šajā ziņā Tiesa savā 2009. gada 8. septembra spriedumā lietā Komisija/Parlaments un Padome [19] ir precizējusi, ka šī regula gan mērķa, gan satura ziņā ir vērsta galvenokārt uz cilvēku veselības un apkārtējās vides aizsardzību pret nelabvēlīgām sekām, kas varētu rasties saistībā ar atkritumu starptautiskajiem sūtījumiem [20]. Tādēļ un atbilstoši dalībvalstu pienākumiem saskaņā ar Bāzeles konvenciju Savienības likumdevējs ir ieviesis atkritumu sūtījumu uzraudzības un kontroles sistēmu Savienības iekšienē un gadījumos, kad tiek veikti sūtījumi no un uz trešajām valstīm.

52. Tā ir jāatgādina, ka attiecībā uz atkritumu sūtījumiem Savienības iekšienē, šķērsojot vai nešķērsojot trešās valstis, un sūtījumiem no Savienības uz EBTA valstīm, kopīgais piemērojamais tiesiskais pamats ir Regulas Nr. 1013/2006 II sadaļa [21]. Abos gadījumos personai, kura nosūta atkritumus, ir par šo sūtījumu iepriekš jāpaziņo un jāsaņem galamērķa valsts kompetento iestāžu piekrišana [22].

53. Saistībā ar atkritumu sūtījumiem uz valstīm, kurās nepiemēro ESAO lēmumu, eksistē atšķirīgs režīms. Faktiski Savienības likumdevējs ir paredzējis konsultācijas procedūru ar šīm valstīm, lai noskaidrotu to nodomus attiecībā uz atkritumu, kuri ir minēti Regulas Nr. 1013/2006 III pielikumā [23] un pie kuriem pieder katalizatori, sūtīšanu.

54. Minētās valstis īpaši var izlemt atsevišķu atkritumu eksportu gluži vienkārši aizliegt. Šī viņiem piešķirtā iespēja, manuprāt, atspoguļo to suverēnās tiesības aizliegt citas valsts bīstamo un citu atkritumu ievešanu vai apglabāšanu savā teritorijā [24].

55. Libānas Vides ministrija ir skaidri paudusi šīs tiesības, norādot Komisijai nosūtītajā anketā, ka grupai B1120 piederošo atkritumu eksports uz Libānas teritoriju ir aizliegts [25].

56. Manuprāt, tā kā Libānas Republika ir darījusi zināmu savu gribu aizliegt atkritumu importu savā teritorijā, Savienībai šī griba ir jārespektē un tā nedrīkst paredzēt citas procedūras.

57. Šajā ziņā Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 3. punktā un Regulas Nr. 1418/2007 1.a pantā ir noteikts, ka, ja valsts savā atbildē uz rakstisku lūgumu, ko Komisija tai ir nosūtījusi atbilstoši Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 1. punktam, norāda, ka tā neizvēlēsies aizliegt atsevišķus atkritumu sūtījumus un neizvēlēsies arī piemērot iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kas aprakstīta

18 Skat. Komisijas apsvērumu 14. punktu.

19 C-411/06 (Krājums, I-7585. lpp.).

20 62. punkts.

21 Skat. šīs regulas 3. pantu un 35. panta 1. punktu.

22 Skat. minētās regulas 9. panta 1. punktu.

23 Skat. šīs regulas 37. pantu un 2003. gada 30. jūnija Priekšlikuma Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai par atkritumu sūtījumiem (COM(2003) 379, galīgā redakcija) paskaidrojuma raksta 4.2.6. panta 5. punktu.

24 Skat. Bāzeles konvencijas preambulas sesto apsvērumu un Regulas (EK) Nr. 1013/2006 preambulas 9. apsvērumu.

25 Skat. 16. zemsvītras piezīmē minēto vēstuli.

minētās regulas 35. pantā, šādiem sūtījumiem *mutatis mutandis* piemēros minētās regulas 18. pantu. Tāpat saskaņā ar Regulas Nr. 1013/2006 37. panta 2. punkta otro daļu, ja valsts nedara zināmu savu nodomu attiecībā uz procedūrām, kas ir jāievēro, sūtot atkritumus uz tās teritoriju, piemēro iepriekšēja rakstiska paziņojuma un piekrišanas procedūru, kas aprakstīta šīs regulas 35. pantā [26].

58. Tas ļoti labi parāda, ka vienīgi tad, ja galamērķa valsts ir izvēlējusies neveikt nekādu atkritumu kontroli vai ja tā nav darījusi zināmus savus nodomus, Eiropas Savienībai ir iespēja piemērot Regulas Nr. 1013/2006 18. pantā aprakstīto procedūru vai to, kas aprakstīta tās 35. pantā.

59. Šajā lietā tā nav, jo Libānas Republika ir skaidri darījusi zināmu savu gribu aizliegt grupai B1120 piederošo atkritumu importu uz savu teritoriju.

60. d) ailes pievienošana Regulas Nr. 1418/2007 pielikumam nedod tiesības lemt pretēji šai gribai.

61. Kā jau tika minēts, šīs regulas preambulas 6. apsvērumā ir izskaidrots, ka šo aili pievienoja pēc atsevišķu valstu sniegtās atbildes, kurā tās paziņoja, ka plāno ievērot kontroles procedūras saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem, kas atšķiras no tām, kādas ir paredzējis Savienības likumdevējs.

62. Turklāt savos Tiesai iesniegtajos apsvērumos Komisija skaidro, ka šī pielikuma d) aile ir pievienota tādēļ, ka Savienība nevar trešajai valstij, tādai kā Libānas Republika, noteikt, ka tai ir jāveic importa kontroles vai arī jālemj par kontroles, ja tāda pastāv, metodēm [27]. Komisija tāpat norāda, ka Libānas Vides ministrija, savā atbildē precizējot, ka tās apstiprinātā atkritumu klasifikācija varētu atšķirties no tās, ko ir apstiprinājis Savienības likumdevējs, ir vēlējusies vērst Savienības uzņēmumu uzmanību uz faktu, ka Libānas kompetentās iestādes, iespējams, aizliedz atsevišķu atkritumu importu, kaut arī Savienības likumdevēja apstiprinātā klasifikācija šo importu pieļautu [28].

63. Tādējādi, ja trešā valsts, tāda kā Libānas Republika, ir skaidri norādījusi, ka tā aizliedz grupai B1120 piederošo atkritumu importu uz savu teritoriju, šo atkritumu paralēlai klasifikācijai Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma d) ailē nav cita mērķa kā vien informēt personas, uz kurām tā attiecas, par faktu, ka šī valsts patur suverēnās tiesības ievērot atkritumu sūtījumu kontroles un uzraudzības procedūras, kas atšķiras no tām, kuras paredzējis Savienības likumdevējs, kā arī atteikt atsevišķu atkritumu importu, pamatojoties uz atšķirīgu klasifikāciju no tās, kas apstiprināta Savienības tiesībās.

64. Turklāt ir jāpiebilst, ka attiecībā uz Libānu visi atkritumi, kas ir minēti Regulas Nr. 1418/2007 pielikumā, ir klasificēti d) ailē līdztekus a) un b) ailei. Tas, manuprāt, ļoti labi parāda, ka to atrašanās d) ailē nenozīmē, ka attiecībā uz minētajiem atkritumiem ir jāpiemēro cita procedūra, nevis tā, ko ir brīvi izvēlējusies Libānas Republika. Pretējs pieņēmums ne vien novestu pie tā, ka Regulas Nr. 1013/2006 37. pantā paredzētā konsultācijas procedūra zaudētu savu praktisko nozīmi, bet arī, pāri visam, tiktu nonicinātas trešo valstu suverēnās tiesības izlemt, kādas procedūras piemērot atkritumu sūtījumiem uz tās teritoriju.

65. Katrā ziņā, pieņemot, ka grupai B1120 piederošo atkritumu dubultās klasifikācijas dēļ Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) un d) ailē saglabātos šaubas par to, kādu procedūru piemērot atkritumu sūtījumiem uz Libānu, es uzskatu, ka Regulas Nr. 1013/2006 mērķis liek izvēlēties cilvēka veselības un vides aizsardzībai vispiemērotāko risinājumu.

26 Skat. arī Regulas Nr. 1418/2007 preambulas 5. apsvērumu.

27 Skat. 16. punktu.

28 Turpat.

66. Līdz ar to ir jāatgādina, ka šī regula gan mērķa, gan satura ziņā ir vērsta galvenokārt uz cilvēka veselības un apkārtējās vides aizsardzību pret nelabvēlīgām sekām, kas varētu rasties saistībā ar atkritumu starptautiskajiem sūtījumiem [29]. Tas attiecas kā uz Savienību, tā arī uz trešajām valstīm, uz kurām šie atkritumi no tās tiek eksportēti [30].

67. Tādējādi Bāzeles konvencijas dalībvalstis, ievērojot risku nodarīt kaitējumus cilvēka veselībai un apkārtējai videi ar bīstamajiem un citiem atkritumiem un to starptautiskajiem pārvadājumiem, uzskata, ka tādā mērā, kādā tas atbilst to ekoloģiski pamatotai un efektīvai izmantošanai, šie atkritumi ir jāapglabā tajā valstī, kurā tie ir radīti [31]. Turklāt šo starptautisko pārvadājumu kontroles pastiprināšanas dēļ ir jāsamazinās to apjomam [32].

68. Tātad šķiet, ka atkritumu sūtījumu ierobežošana ir mērķis, ko vajadzētu sasniegt, lai nodrošinātu labāku cilvēka veselības un apkārtējās vides aizsardzību. Savienības likumdevējs pats ir uzsvēris šo gribu Regulas Nr. 1013/2006 preambulas 8. apsvērumā.

69. Līdz ar to es uzskatu, ka, ja ir neskaidrība attiecībā uz konkrētu atkritumu apstrādi to dubultās klasifikācijas dēļ Regulas Nr. 1418/2007 pielikuma a) un d) ailē, kā tas ir pamata lietā, ir jāizvēlas stingrākais risinājums, kas ļauj ierobežot atkritumu sūtījumus, un, proti, eksporta aizliegums. Šis risinājums ir labākais tieši, lai sasniegtu Regulā Nr. 1013/2006 izvirzīto mērķi – cilvēka veselības un apkārtējās vides aizsardzību.

70. Tādējādi, ņemot vērā visus šos apsvērumus, es uzskatu, ka Regulas Nr. 1013/2006 37. pants, skatīts kopā ar Regulas Nr. 1418/2007 pielikumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka kategorijā B1120 klasificētajiem atkritumiem ir jāpiemēro aizliegums eksportēt uz Libānu.

71. Visbeidzot un lai tiktu izsmelti visi tiesas sēdē apspriestie jautājumi – jautājums par to, vai iepriekš izskatītās tiesību normas ir vai nav pietiekami skaidras, lai veidotu pazīmes kvalifikācijai saskaņā ar valsts krimināltiesībām atbilstoši likumības principam krimināltiesībās, šajā lietā ir atstājams vienīgi iesniedzējtiesas izvērtējumam.

72. Tādējādi es uzskatu, ka atbildēt uz šo jautājumu nav Tiesas kompetencē.

IV – Secinājumi

73. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es iesaku Tiesai atbildēt *Amtsgericht Bruchsal* šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 14. jūnija Regulas (EK) Nr. 1013/2006 par atkritumu sūtījumiem, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2009. gada 15. aprīļa Regulu (EK) Nr. 308/2009, 37. pants, skatīts kopā ar 2007. gada 29. novembra Regulas (EK) Nr. 1418/2007 par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1013/2006 III vai IIIA pielikumā uzskaitītu dažu atkritumu eksportu reģenerācijai uz valstīm, uz kurām neattiecas ESAO Lēmums par atkritumu pārrobežu pārvietošanas [starptautisko pārvadājumu] kontroli, pielikumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka kategorijā B1120 klasificētajiem atkritumiem ir jāpiemēro aizliegums eksportēt uz Libānu.

i — Pēc lūguma piemērot anonimizāciju apmierināšanas šo secinājumu ievaddaļā un 32., 33., 34., 35. un 41. punktā minētais vārds ir aizstāts ar burtiem.

29 Spriedums lietā Komisija/Parlaments un Padome (minēts iepriekš, 62. punkts).

30 Skat. 2007. gada 21. jūnija spriedumu lietā C-259/05 *Omni Metal Service* (Krājums, I-4945. lpp., 30. punkts).

31 Skat. Bāzeles konvencijas preambulas pirmo un astoto apsvērumu.

32 Skat. šīs konvencijas preambulas desmito apsvērumu.